

Danijela Rajter-Ćirić

Olga Hadžić (1946-2019)

Poslednjeg sata te srede, 23. januara, stigao je na adrese svih zaposlenih na Departmanu za matematiku i informatiku jedan mejl koji nas je sve rastužio i duboko potresao. Naša draga profesorica Olga Hadžić je preminula. Čitam mejl i odmah nakon toga zaklapam laptop - brzo jer, kao da se negde duboko u sebi nadam da možda to nisam ni pročitala, a ako to nisam pročitala, onda možda nije istina. Nažalost, bila je istina.

Draga naša profesorka Olga...žena koja je zračila optimizmom, puna životne energije i duha. Radoznala i nekako uvek vesela. Divan čovek, vrstan matematičar, veliki stručnjak.... omiljena profesorka. Gotovo da nema među profesorima i asistentima ovog departmana osobe kojoj ona nije predavala ili držala vežbe. Kakva su to bila predavanja! Profesorica je bila pravi nastavnik u duši. Trudila se da nam objasni gradivo koje je, da ga je neko drugi predavao moglo da bude prilično teško za razumeti, ali ona je uspevala da nam ga približi i da nas pri tome navede da razmišljamo, da nas "natera" da razumemo. Iako intelektualno superiorna, uvek je uvažavala mišljenje studenata. Na časovima ili na ispitima, kada bi student odgovarao ona ga je slušala sa pažnjom i kasnije sa njim diskutovala. Pa čak i kada se moglo videti da student nije bas nešto savladao materiju, ona bi ga sa velikim strpljenjem slušala, a onda se posle potrudila da mu objasni zašto nije u pravu i šta je zapravo ispravan odgovor. Nikoga nije unižavala, jer veliki ljudi nemaju potrebu da unize druge kako bi se oni osećali velikima. A, velika je bila profesorica Olga.

I pored svih visokih naučnih zvanja koje je u životu stekla, pored ugleda koji je uživala u naučnim krugovima, univerzitetskim krugovima i uopste visokim krugovima društva, bila je tako neposredna, iskrena, pristupačna...tako prirodna. Znala je da zastane i popriča na ulici sa svima, da udeli savet, da osokoli. Bila je jednostavna, naizgled tako obična. A bila je mnogo toga, samo ne obična. Bila je jedinstvena.

Posebno je volela decu i iskreno se radovala uspesima dece svojih prijatelja, poznanika i kolega. Od nje sam umela da slušam priče o raznoj talentovanoj deci koja su fenomenalna, kako je govorila, jer su radila neke sjajne stvari koje često nisu imale veze sa matematikom. Ona je o toj deci i njihovim uspesima pričala sa takvim ushićenjem da bi tokom razgovora i mene zahvatilo isto ushićenje pa mi je svet nekako odmah izgledao lepši uz svu tu divnu, talentovanu, lepo vaspitanu decu o kojoj je ona pričala.

Pomagala je na razne načine ljudima, nesebično. Mnogim studentima je pomogla da savladaju neko gradivo tako što je sedela sa njima, učila, objašnjavala im, ili da savladaju neku prepreku tokom studija. Bilo je ljudi koji su mislili da je zbog toga Olga naivna, ali ne, ona je samo bila dobra, a ljudi često brkaju naivnost i dobrotu.

Lično, ponosna sam što sam bila njen asistent. I danas se sećam kako sam, nakon završenih studija, uplašena došla na prvu sednicu katedre analize u jesen 1996. Ranija dugogodišnja asistentkinja profesorice Olge tada je bila već gotovo redovni profesor i profesorica Olga je na toj sednici katedre rekla da je red je da vežbe iz njenog predmeta preuzme neko mlađi i predložila mene. Kako sam se ja tada osećala ponosno! Da meni profesorica Hadžić poveri da joj držim vežbe iz predmeta koji je tad bio na završnoj godini studija... bila sam na sedmom nebu! Danas predajem taj predmet - Verovatnoću i uhvatim često sebe kako studentima pričam neke delove gradiva baš onako kako je to meni nekada predavala Olga Hadžić.

Bila je poznata i po zviždanju po hodnicima. Imala je teoriju da svaki talentovan matematičar mora biti muzikalan, pri tom tvrdeći da zna za samo jedan izuzetak. Tako smo mi na ispitima umeli i da zviždimo, kako bi ona još malo proverila tu svoju teoriju. Bila je glasna. Na trećem spratu bismo je čuli kako se penje, iako je ona tek negde na prvom, i govorili bismo: "Evo je Olga." Nedostajće nam to.

Ono što sam posebno cenila kod nje je to što je uvek znala i htela da pohvali kada je videla i verovala da je nešto dobro. Lako je kritikovati, i to mnogi znaju da rade, ali tako malo ljudi ume da pohvali kada to treba, a nekada je samo to potrebno osobi koja je pohvaljena da povrati veru u sebe i nastavi dalje. Reči hvale bi upućivala sa takvom iskrenošću i radošću, da je to prosto bilo neverovatno. Kažu da jaki ljudi, oni koji su svesni svojih kvaliteta, ostvareni, ne podmeću drugima nogu, oni im pružaju ruku. E, takva je bila profesorica Olga, spremna da pruži ruku kada zatreba.

Pre izvesnog vremena mi je rekla nešto čega ću se uvek sećati... Rekla mi je da nas jednom, kada nas ne bude više bilo, neće pamtiti po broju radova sa SCI liste već po tragu koji smo ostavili u ljudima, po broju mladih ljudi koje smo nešto naučili i pomogli im da postanu ljudi.

Draga profesorice Olga, hvala Vam na svemu što ste učinili za naš departman, na znanju koje ste nam preneli, što ste nam pomogli da postanemo ljudi. Nikada Vas nećemo zaboraviti.

Počivajte u miru!

U Novom Sadu, 1. februara 2019.